

INTERVIURI

Un dialog cu violonista Diana Moș

Andra Apostu

Dialogul cu doamna Diana Moș creionează o imagine a artistului modern, actual, dinamic, artistul pasionat, preocupat de muzica pe care o interpretează pe scenă dar și de mecanismele atât de complexe din mediul academic muzical. Aleasă în unanimitate pentru a treia oară consecutiv în funcția de rector al Universității Naționale de Muzică din București la finalul anului trecut, doamna Diana Moș primește o validare firească

a tuturor eforturilor pe care le-a depus de-a lungul acestor ani în slujba învățământului universitar muzical.

Andra Apostu: Stimată doamnă Diana Moș, ați obținut titlul de doctor în muzică *Summa cum laude* cu lucrarea *Hermeneutica discursului muzical* sub îndrumarea compozitorului Nicolae Brânduș. Un subiect complex pe care l-ați analizat beneficiind de coordonarea unuia dintre cei mai vizionari analiști ai fenomenului muzical în integralitatea

lui; a urmat o colaborare lungă și frumoasă cu maestrul Brânduș, am putea spune pe tot parcursul vieții dumnealui. Cum a demarat această prietenie artistică și cum a evoluat ea?

Diana Moș: Pe compozitorul și profesorul Nicolae Brânduș l-am cunoscut în 1995, anul în care mi-am finalizat studiile de licență și am intrat în anul de studii aprofundate, forma de master care era pe atunci. M-a interesat muzica contemporană încă din anii de liceu și mai apoi în facultate m-a atras tot mai mult, astfel că am avut o serie de colaborări cu formații precum *Pro Contemporania* și *Repertorium*. Pianista Inna Oncescu, cea care m-a cooptat în ansamblul *Repertorium*, mi-a sugerat să mă înscriu în anul de studii aprofundate la clasa de muzică de cameră a profesorului Brânduș, având în vedere dubla formare a acestuia, de pianist și compozitor, recunoscut ca avangardist și cu o viziune liberă și nonconformistă asupra muzicii. I-am ascultat sfatul și astfel a început o lungă colaborare cu profesorul Nicolae Brânduș, mai întâi ca studentă masterandă la clasa de Muzică de cameră, apoi ca preparator universitar (funcție didactică premergătoare celei de asistent, la acea vreme) și, din 1999 până în 2005, doctorand sub îndrumarea lui. Am făcut parte din primele serii de doctoranzi de la interpretare muzicală, cred că am fost a doua promoție. Nicolae Brânduș a fost un înfocat susținător și promotor al doctoratului ca o condiție obligatorie pentru o carieră universitară, inclusiv pentru muzicienii interpreți. Pe atunci, lucrurile nu erau încă tranșate și erau discuții și dezbateri aprinse, uneori cu „scânteii”, între cei care considerau că în interpretare nu ar fi fost neapărată nevoie de doctorat și cei care susțineau contrariul. Până la urmă a învins tabăra partizanilor doctoratului obligatoriu și Nicolae Brânduș s-a dovedit a fi, și cu această ocazie, un spirit vizionar. România a fost printre primele țări care au impus doctoratul în Muzică, inclusiv în interpretarea muzicală, în mediul universitar și astfel am avut un start foarte bun, în comparație cu alte state care au tergiversat acest proces care până la urmă s-a impus în majoritatea țărilor europene în urma aderării la Procesul de la Bologna, în care a fost creat Spațiul European al Învățământului Superior.

A.A.: Rezultatul cercetării doctorale s-a materializat într-un volum cu același nume, la realizarea căruia l-ați nominalizat și pe profesorul Dinu Ciocan, un om și un intelectual de înalt nivel. Cum a fost colaborarea simultană cu acești doi mari profesori, Dinu Ciocan și Nicolae Brânduș?

D.M.: Am considerat întotdeauna că am avut marea șansă de a fi plasată într-un context social și cultural în care am interacționat cu oameni extraordinari, care m-au impulsionat în propria-mi dezvoltare! În anii de liceu am fost colegă de bancă și bună prietenă cu violonista Irina Mureșanu, care mai târziu s-a stabilit în America și și-a construit o carieră internațională strălucitoare ca solist și pedagog. Ca urmare a acestei prietenii cu prolongații muzicale, ca să zic așa (avea nevoie la un moment dat de încă o vioară într-o formație camerală), am ajuns să îi cunosc și să colaborez îndeaproape cu Valentina și Dan Dediu – primul CD la care am contribuit și care datează din acea perioadă conține *Cvartetul nr. 3 op. 23* al lui Dan Dediu, cu Irina Mureșanu la vioara I, eu la vioara a II-a, Ladislau Csendes la violă și Andrei Kivu la violoncel, în cadrul formației *Pro Contemporania* („Ce vremuri!”, îmi vine să exclam!). Și tot o consecință a prieteniei cu Irina Mureșanu a fost faptul că am intrat în cercul de discipoli ai profesorului Dinu Ciocan, încă din primul an de facultate. Cursul facultativ de Semiotică muzicală, care era deschis oricui era interesat de problematică, s-a dovedit a fi pentru mine cea mai bună școală pe care aș fi putut să o urmez, cu un impact colosal nu numai asupra mea, ci a unei generații întregi de muzicieni! Era un climat extraordinar de emulație și dezbateri intelectuale pe teme precum limbaje muzicale, gramatici generative, determinare culturală, niveluri de semnificare, sens și semnificație în muzică etc. Toată această experiență acumulată mi-a creat o temelie solidă pentru studiile doctorale ulterioare. Nicolae Brânduș, îndrumătorul meu de doctorat, rezona, la fel ca Dinu Ciocan, cu aceleași principii de abordare teoretică a muzicii după rigorile structuralismului lingvistic. Ambii erau preocupați de găsirea seturilor de reguli care ordonează un anumit limbaj muzical până la cazul limită – formalizarea, descrierea în formă matematică a limbajului muzical. În această atmosferă m-am format în anii de studii universitare și doctorale și le nutresc o imensă recunoștință celor două mari personalități, Brânduș și Ciocan, pentru felul în care mi-au modelat gândirea. Am beneficiat de mult mai mult decât de participarea la expuneri și dezbateri teoretice, am lucrat intens, cu fiecare, la aplicarea efectivă a acestor principii în practica interpretativă. Am avut privilegiul deosebit de a-mi continua colaborarea și de a-mi prelungi practic perioada de învățare pe termen nelimitat, curmat doar de trecerea la cele veșnice a profesorului Brânduș în luna februarie a anului trecut, 2023.

A.A.: Sunteți unul dintre membrii inițiali ai ansamblului *Profil*, binecunoscută formație dedicată interpretării muzicii noi din România. Astăzi sunteți deja un interpret dedicat muzicii contemporane, unul dintre cei mai buni, mai căutați, mai apreciați. Cum v-a influențat cariera, lucrul cu ansamblul *Profil*?

D.M.: Categorie, *Profil* și-a pus amprenta în mod decisiv asupra carierei mele interpretative. Am intrat în formație odată cu înființarea ei, în anul 2003, și de atunci până în prezent am crescut împreună, îndrăznesc să spun. Pentru mine, este neprețuită experiența acumulată de-a lungul acestor ani – fac o socoteală și constat cu mirare că sunt deja 21, aproape că nici nu-mi vine să cred! – de la lucrările tinerilor compozitori români, așa cum a fost conceput proiectul inițial, „Tineri în *Profil*”, până la operele celor mai consacrați reprezentanți ai artei componistice din România și de pe alte meridiane. Cu siguranță, nu mai suntem aceiași tineri de acum 20 de ani, dar sper că am păstrat același entuziasm și aceeași plăcere de a cânta împreună! Sunt convinsă că energia „tinerească” pe care o transmite *Profilul*, în pofida anilor care se tot adaugă, se trage în mare parte de la cel care a creat acest ansamblu și îi insuflă viață vibrantă în continuare, compozitorul Dan Dediu.

Profil a fost proiecția unei viziuni, aparținând Valentinei și lui Dan Dediu, laborator experimental și școală de cel mai înalt nivel. Dan Dediu, directorul artistic al *Profilului*, ne impulsionează atunci când suntem neinspirăți sau într-un *mood* inadecvat și ne „descâlcește” în timp record, cu mintea lui inegalabilă de compozitor, itele intricate ale vreunei scriituri căreia se întâmplă să nu-i dăm imediat de capăt. *Profil* mi-a dat posibilitatea de a lucra îndeaproape cu artiști de excepție –

fiecare dintre colegii mei de formație. Sunt profund recunoscătoare pentru toate aceste șanse!

A.A.: Prin toată activitatea de interpret pe care o derulați sunteți unul dintre principalii promotori ai artei muzicale contemporane românești în țară și nu numai. Cum ați conturat, în timp, această predilecție pentru un repertoriu preponderent de muzică nouă românească?

D.M.: Nu a fost nimic preconizat sau planificat, totul a venit de la sine, în mod natural. Nu mi-am propus efectiv să fiu o „promotoare a muzicii contemporane românești”! Am căutat doar să fac cât mai bine muzică, după posibilitățile mele, indiferent de genul abordat. Am observat că, nu de puține ori, anumiți interpreți își permit să abordeze lucrările de muzică contemporană la un nivel mult mai superficial decât și-ar permite cu lucrările din repertoriul consacrat clasico-romantic. Niciodată nu am priceput cum s-ar putea argumenta sau motiva o astfel de atitudine. Mi se pare de la sine înțeles că aceeași seriozitate în abordarea unei lucrări ar trebui să se regăsească în orice demers interpretativ. Înclin să cred că o mare parte a succesului de care m-am bucurat în interpretarea muzicii contemporane românești se trage de la respectul pe care l-am acordat, din principiu, oricărui compozitor – personalitate notorie, consacrată de multă vreme pe firmamentul muzicii sau simplu student, total necunoscut – și seriozitatea cu care am abordat fiecare lucrare, fără discriminare. În consecință, am fost tot mai solicitată să interpretez lucrări din repertoriul actual, iar eu am încercat mereu să-mi exercit profesia cu responsabilitate. În plus, chiar îmi place să experimentez, să „prind” ideea și viziunea din spatele unei muzici sau cel puțin să încerc să o fac. Mi se pare fascinant să interpretezi muzică nouă, este ca și când îți croiești o cărare într-un ținut în care nu a mai pătruns nimeni!

A.A.: Maestrul Nicolae Brânduș v-a dedicat singurele sale două lucrări pentru vioară, *Bowstring* și *Glosă* (pentru vioară și pian), spunând că sunteți „singura care s-a încumetat a le aborda și a le realiza la cel mai înalt nivel artistic”. Ce provocări interpretative aduce un repertoriu de muzică nouă pentru un artist?

D.M.: Provocările sunt multiple, desigur, mai des invocate în general fiind cele de ordin tehnic-instrumental. Deseori, partiturile contemporane sunt extrem de dificile, cu texturi intricate, cu scriituri

care par cu totul improprii pentru instrumentul respectiv, cu sisteme intonaționale neobișnuite ori cu formule ritmico-metrice complicate până la absurd. Uneori, ești pus în situația de a reinventa tehnica instrumentală, pentru a putea reda textul muzical respectiv. În orice caz, o gândire lipsită de prejudecăți despre ce „se poate” face la un anumit instrument și ce nu, însoțită de un spirit ludic și explorativ, se pot dovedi esențiale. Dar mie cea mai mare provocare mi se pare că survine la nivelul imaginarului. După cum am mai spus-o și înainte, trebuie să prinzi Ideea (ca metaforă), să „pricepi” și să „simți” muzica, la nivel conceptual și afectiv. Nu știu dacă trebuie neapărat să intri în mintea compozitorului – cred că am păși într-o zonă mult prea subiectivă – dar în orice caz, e bine să profiți la maximum atunci când poți să interacționezi direct cu compozitorul și să obții clarificări suplimentare față de cele din partitură.

Bowstring a lui Nicolae Brânduș a fost pentru mine un moment de cotitură. A trebuit efectiv să îmi depășesc limitele – tehnice, expresive, imaginative – cu un efort imens la vremea respectivă. A meritat? O, da! O spun cu toată convingerea acum, deși poate am avut pe atunci momente în care mă întrebam pentru ce atâta muncă? Acum știu că a meritat din plin, m-a propulsat efectiv la un alt nivel instrumental și m-a ajutat să-mi descopăr noi resurse tehnice și interioare în interpretare. Și pentru asta, ca și pentru altele, îi mulțumesc lui Nicolae Brânduș!

În *Glosă* pentru vioară și pian, Brânduș a mers într-o zonă introspectivă, inspirată de Bardo Thodol, *Cartea tibetană a morților*, care practic este un ghid pentru cineva aflat în pragul morții, o tranziție către adevărata esență a propriei naturi interioare, în scopul recunoașterii și regăsirii sinelui, în Lumină, conform filosofiilor și tradițiilor orientale, care au constituit subiectul predilect de lectură în ultima parte a vieții lui Nicolae Brânduș. Ca în multe alte partituri ale sale, interpreților le sunt solicitate toate resursele. Este o muzică în care sincronizarea viorii cu pianul se realizează cu multă trudă, partea pianului fiind extrem de dificilă. Am realizat două variante interpretative pentru *Glosă*, una cu pianistul Mihai Ungureanu, alta cu pianistul Mihai Măniceanu, ambii artiști de o excepțională valoare muzicală!

A.A.: În 2010 ați fost câștigătoarea bursei *George Enescu* oferită de Institutul Cultural Român pentru un stagiu la Cité des Arts în Paris. Ce a însemnat această bursă, această experiență și cât de importantă este conectarea unui interpret la mediul artistic internațional?

D.M.: Această bursă a fost pentru mine revelatoare. Într-un fel, m-a resetat, m-a făcut să am alte așteptări, de la alții dar și de la mine însămi, mi-a dat aripi. Mi-a asigurat mediul perfect, aproape magic, în care am trăit din plin euforia libertății de a nu face nimic impus timp de trei luni, amplificată de fascinația de a descoperi în fiecare zi câteva dintre miracolele culturale ale Parisului. Nici acum nu îmi vine să cred cât de multe am făcut în acele trei luni în care nu eram obligată să fac nimic! Am convingerea că o bursă de acest tip este un *must have* pentru oricine dorește să-și desăvârșească instruirea, mai ales dacă profesia lui este din sfera artistică. La Cité des Arts am avut ocazia să întâlnesc artiști și intelectuali din toate țările lumii, de cele mai diverse orientări și opinii, într-o atmosferă de emulație și de stimulare intelectuală și creativă cum nici nu mi-aș fi imaginat. Cine a avut ideea să îi pună la un loc pe artiștii de tot felul și din toate domeniile și să nu le ceară altceva decât să se întâlnească, să discute între ei și să facă orice li se năzare, acela a avut o minte cu adevărat genială!

A.A.: Din 2016 sunteți rector al Universității Naționale de Muzică din București, recent realeasă în funcție pentru a treia oară. O funcție onorantă care a fost ocupată și în trecut de muzicieni de renume, dar care vine cu o mulțime de provocări non-muzicale. Cum vi se potrivește acest statut, cum reușiți să îl „împrieteniți” cu viața de scenă, cu proiectele dvs. de interpret?

D.M.: Nu prea știu dacă mi se potrivește statutul de rector, poate că sunt ultima persoană care ar trebui întrebată, mai relevante fiind răspunsurile celorlalți. O astfel de funcție vine, desigur, cu o serie de provocări adiacente, mai ales, după cum bine ați marcat, non-muzicale. Acum pot să spun că am acumulat între timp o experiență deloc neglijabilă. Cel mai important este faptul că nu am fost singură, am pornit de la bun început cu o echipă care a trecut proba timpului, pentru că și acum suntem prezenți la datorie în aceeași „formație”, dovadă că am putut să ne armonizăm și să împărtășim aceeași viziune. Și în administrație, la fel ca în muzică, am colaborat minunat cu Dan Dediu, care după experiența lui de opt ani de rectorat (2008-2016), din ipostaza de președinte al Senatului Universității Naționale de Muzică din București, constituie polul de înțelepciune dar și de inspirație în momentele cheie. El este rezervorul nostru de idei, în muzică dar și în celelalte aspecte – de la compoziție cred că i se trage, „defect” profesional!

Că nu este ușor să faci muzică și administrație concomitent, cred că e de la sine înțeles. Cel mai sâcâitor pentru mine în acești ani a fost că o mare parte din timp a trebuit să gestionez probleme și situații pentru care nu aveam nicio pregătire: aspecte financiare, juridice, birocratice, competiții de proiecte de tot felul, accesări de fonduri europene, re tehnologizarea infrastructurii, șantiere de construcții, obținere de avize de la primărie, pompieri, patrimoniu etc. etc. Desigur, nimeni nu este pregătit pentru toate acestea, important este, ca manager, să te asiguri că îi încredințezi să facă ceva persoanei celei mai competente și mai potrivite în momentul respectiv pentru acea problemă. Cheia unei bune funcționări în administrație este, cred eu, o bună și onestă relaționare cu oamenii și o permanentă stare de vigilență și implicare. Nu este simplu și presupune un mare grad de „uzură” la toate nivelurile: psihic, energetic dar și fizic, pentru că de multe ori îți este greu încercată duranța pe termen lung. În aceste condiții, să faci muzică este o adevărată binecuvântare! Abia acum, cu această experiență în spate, pot să apreciez la justa valoare privilegiul de a face artă, și pentru acele momente de grație în care sunt pe scenă și trebuie să mă concentrez doar la muzică, sau la repetiții și să fac abstracție de orice altceva, sunt profund recunoscătoare sorții!

A.A.: Alegerea, de trei ori consecutiv, a dvs. în funcția de Rector al U.N.M.B. a însemnat o nouă identitate pentru instituția bucureșteană. Sigur, schimbările nu s-au petrecut peste noapte ci în timp și cu efortul unei echipe performante alături, cu toate acestea, este, poate, perioada cea mai „explozivă” din punct de vedere inovator din istoria instituției. Ce ne puteți spune despre această înflorire a conservatorului pe care îl conduceți?

D.M.: Ați punctat foarte bine faptul că nimic nu se întâmplă peste noapte! Beneficiem acum de roadele muncii celor de dinainte, care, aflându-se la cârma instituției, au dus o politică înțeleaptă și au construit în timp un sistem de relații interne și internaționale care ne-au plasat acum într-o poziție favorabilă. Este adevărat că actualul context este mult mai ofertant din multe puncte de vedere decât cel din trecut – avem acces la resurse financiare din proiecte, inclusiv europene, prin care putem să ne dezvoltăm într-o manieră mult mai dinamică. Doar de câțiva ani, universităților li se alocă fonduri destinate exclusiv cercetării, asta și în funcție de performanțele de care dă dovadă fiecare instituție, fapt care a contribuit la o dezvoltare sensibilă și la această înflorire de

care pomenești. Evident, nimic nu se face de la sine și în spate se află un volum impresionant de muncă și implicarea cu trup și suflet a colegilor mei.

Acum, în UNMB se derulează un proiect PNRR ce are ca obiective modernizarea și re tehnologizarea infrastructurii digitale a universității, pe de-o parte, iar pe de altă parte dezvoltarea de competențe digitale generale și cu specific muzical pentru studenții, cadrele didactice și cercetătorii din instituția noastră. Sunt convinsă că această etapă va constitui un reper important în dezvoltarea universității și ne va deschide noi perspective. Într-un fel, este un pas făcut în viitor. Lumea de mâine, sunt convinsă, nu va fi deschisă decât celor care țin pasul cu schimbările tehnologice. De aceea, este vital să asigurăm un spațiu virtual funcțional în care să fim conectați, în timp real, cu cele mai importante instituții de profil din lume, de aceea este important să asigurăm conexiuni comunicaționale viabile, puternice și stabile și să dezvoltăm platforme digitale de *e-learning* și de management universitar și administrativ. Asta nu presupune în niciun caz, așa cum se tem unii, că vom renunța la învățământul de tip „clasic”, direct, față-în-față, ci doar că ne vom îmbogăți cu noi unelte tehnologice, care vor permite studenților noștri, de exemplu, să facă un masterclass în timp real cu o personalitate marcantă din domeniul interpretativ aflată în momentul acela la capătul celălalt al pământului, în condiții perfecte audio și video, fără niciun *delay*, sau să participe, aflându-se în București, la un curs colectiv susținut la Paris, împreună cu studenți de la alte universități răspândite peste tot în lume.

O altă realizare deosebită este constituirea consorțiului universitar InTune, în cadrul Alianțelor Universitare Europene. Este singura alianță în domeniul Muzică, și din acest punct de vedere, este un experiment în derulare pentru noi, universitățile și conservatoarele partenere din cele opt centre culturale de prestigiu: Oslo, București, Paris, Helsinki, Barcelona, Viena, Haga și Belgrad. Prin această cooperare interuniversitară ne dorim să ne plasăm în circuitul cel mai exclusivist din spațiul european, un fel de „Elite Club” al învățământului superior muzical. Beneficiarii principali vor fi, bineînțeles, studenții, cărora dorim să le oferim cele mai bune condiții de învățare, comunicare și acces la oportunități pentru a-și construi o carieră muzicală internațională.

Deși nu a fost preconizat în acest fel, cele două proiecte – PNRR digitalizare și Alianța europeană InTune – se leagă între ele, deoarece o

conexiune reală interuniversitară nu este posibilă fără un suport tehnologic performant.

A.A.: Cum supraviețuiește o universitate de muzică alături de o multitudine de universități tehnice care aduc pe piață produse concrete, materiale ale cercetării? Sunt artiștii priviți „altfel” dat fiind profilul aparte al cercetărilor lor?

D.M.: Am supraviețuit și am trecut cu bine prin situații critice și crize de tot felul datorită unor oameni deosebit de inteligenți, care au știut cum să pună problema și cum să ne pledeze cel mai bine cauza, la momentul potrivit. Este foarte important, chiar vital, să comunicăm în permanență cu colegii noștri universitari din alte domenii și să le explicăm specificul nostru și diferențele sistemice inerente. În general, oamenii sunt atenți și au bune intenții, trebuie să știi doar cum să le comunici cel mai bine și în termenii cei mai adecvați problemele pe care le întâmpini, și evident, să vii cu soluții concrete, iar pentru asta trebuie să fii mereu pregătit și să anticipezi mișcarea următoare. Este un proces care nu se termină niciodată, trebuie să o iei mereu de la capăt și să ai răbdare să explici de la început, cu convingere și persuasiune! Ceea ce s-a reușit în legislația românească din domeniul educației universitare este de o importanță capitală pentru învățământul artistic: un sistem de echivalare a cercetării științifice cu creația artistică, iar pentru asta trebuie să le mulțumim celor care au depus eforturi considerabile în acest sens: Dan Buciu, Valentina și Dan Dediu. Datorită acestor echivalări, universitățile de arte pot avea acces la finanțarea suplimentară, de pildă, acordată de Ministerul Educației universităților performante în zona cercetării, iar cuantumul acestei finanțări poate ajunge până la 30% din buget, adică aproape o treime! Și tot datorită acestui sistem de echivalențe ni s-a deschis parțial accesul pe unele axe, pe anumite platforme de aplicații pentru proiecte de cercetare și centre de excelență.

A.A.: Ați dezvoltat foarte mult zona de cercetare științifică a UNMB prin existența celor cinci centre principale care antrenează în proiectele lor nu doar cadrele didactice ci și studenți și doctoranzi ai universității. Care este scopul dezvoltării acestei zone academice și cum se raportează aceste demersuri la actualitatea europeană universitară?

D.M.: Este adevărat că în zona cercetării s-au realizat foarte multe în ultimul timp în UNMB, în mare parte datorită eforturilor și dedicării

profesorului Nicolae Gheorghiu, prorectorul cu cercetarea, și echipei de tineri excepționali pe care o coordonează. În cadrul UNMB au avut loc simpozioane, congrese și întâlniri științifice de mare anvergură, care au reunit personalități dintre cele mai marcante pe plan mondial în domeniul muzicologiei, de la Oxford, Cambridge, Sorbona etc. Oaspeții noștri au remarcat în primul rând gradul înalt de implicare a studenților noștri, masteranzi și doctoranzi, în proiecte de cercetare de prim-nivel internațional și calitatea deosebită a rezultatelor acestora. Profesorii, cercetătorii și studenții noștri participă, de asemenea, la numeroase manifestări și evenimente care au loc în străinătate în cadrul proiectelor de cercetare derulate, unele în parteneriat cu centre universitare și culturale dintre cele mai prestigioase, UNMB alocând fonduri tot mai mari, de la an la an, în acest scop. Prin politica de internaționalizare urmărim creșterea vizibilității universității și specialiștilor noștri în cercurile cele mai elevate ale muzicologiei și introducerea în fluxul internațional de date a rezultatelor cercetărilor din România. Un obiectiv central îl constituie și aducerea la cunoștința publicului larg din țară și din străinătate a muzicii românești și a compozitorilor din România. Pe lângă CIMRO, în UNMB s-a creat *Platforma muzicii românești*, prin care se pot accesa, în format electronic, partiturile celor mai importante creații din muzica românească, precum și date biografice, recenzii, note critice și alte informații de interes despre muzicienii români. Ne-am propus ca în viitorul apropiat să digitalizăm integral fondul de partituri de muzică românească pe care îl avem și să îl punem la dispoziția publicului, în măsura în care reglementările legale în vigoare ne-o permit.

A.A.: Cum vedeți legătura dintre mediul universitar și cel preuniversitar vocațional? Cum se influențează reciproc acestea și care sunt legăturile, punțile care s-ar putea crea pentru o mai mare fluentă a calității artistice între cele două medii?

D.M.: Este normal să ne preocupe viitorul nostru! În școlile și liceele de astăzi se află studenții noștri de mâine. Suntem foarte conștienți de acest lucru și în consecință am derulat de vreo patru ani încoace un program denumit PerformArt, prin care UNMB a încheiat parteneriate cu aproape toate unitățile de învățământ preuniversitar din România, de la școlile de artă din cartiere până la colegiile de muzică din toate județele și regiunile din țară. Profesorii noștri se deplasează în aceste școli și țin cursuri și consultații gratuite pentru elevi. În plus,

acordăm pian, împrumutăm și reparăm instrumente cu cei mai buni specialiști pe care îi avem, toate în regim de gratuitate pentru elevii și instituțiile din învățământul preuniversitar. Periodic, organizăm concerte și recitaluri la sediul UNMB în care protagoniști sunt elevii, pentru ca cei mici să se obișnuiască din vreme cu atmosfera din mediul academic și să se informeze direct de la sursă despre orice subiect îi interesează. Și nu suntem interesați doar de viitorii noștri potențiali studenți, ci ne preocupă și conștientizarea importanței educației muzicale în școli, pentru ridicarea nivelului cultural general și formarea unor indivizi echilibrați cognitiv și emoțional. În acest sens, pregătim studenți și cursanți pentru însușirea unor metode alternative de predare și învățare a muzicii, precum Dalcroze, Kodály, Orff.

A.A.: Ce proiecte în calitate de interpret dar și de coordonator al UNMB aveți în derulare în prezent?

D.M.: O parte din proiectele din viitorul apropiat sunt legate de ansamblul *Profil*, care este programat în Festivalul Cluj Modern și în SIMN. În afară de acestea, colega și buna mea prietenă Adriana Maier și-a pus în gând să mă scoată din zona stilistică a muzicii contemporane și să îmi aducă puțin romantism în viață, odată cu programarea la mijlocul lui aprilie a *Cvartetului cu pian op. 25* de Brahms! Nu pot decât să îi apreciez inițiativa și să mă bucur anticipat, mai ales că alături de Brahms vom cânta și *Cvintetul cu pian* de Șnitke, o lucrare tulburătoare! Un alt proiect de suflet vizează o deplasare la Chișinău, la mijlocul lui iunie, pentru o seară de spectacol în care voi interpreta două concerte românești, compuse de Doina Rotaru (*Concert pentru vioară și orchestră*) și Adrian Iorgulescu (*Ipostaze VI* pentru vioară, alămuri și percuție). În plus, voi susține și două masterclassuri pentru studenții Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice din Chișinău.

În ceea ce privește proiectele UNMB, cred că le-am amintit deja pe cele mai importante. Obiectivele principale în acest moment ar fi să ne integrăm activ în circuitul Alianței Europene prin programe derulate alături de cele mai prestigioase universități de muzică și conservatoare, să ne modernizăm infrastructura digitală cu tehnologii înalt performante, să trecem în format digital, să arhivăm electronic și să punem la dispoziția publicului larg fondul nostru de partituri de muzică românească și, bineînțeles, să le oferim studenților noștri cea mai bună formă de educație pe care ne-o putem permite!

SUMMARY

Andra Apostu

A dialogue with violinist Diana Moş

The dialogue with Mrs. Diana Moş creates an image of the modern, current, dynamic artist, the passionate artist, deeply committed to the music she performs on stage but also to the complex mechanisms of the musical academic environment. Elected unanimously for the third consecutive time as rector of the National University of Music in Bucharest at the end of last year, Diana Moş receives a natural validation of all the efforts she has made over the years in the service of Romanian music and university music education.